

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Thomæ Młodzianowski, Poloni, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Peccatis Et Gratia, Fide, Spe, Et Charitate

Młodzianowski, Tomasz

Moguntiae, 1682

Diff. I. An detur & quid sit gratia habitualis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82969](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82969)

rit concursum moralem per propositionem doctrinae, & si admisisset adjuvari ipsum velle, nihil inter illum, & Aug. controversia relinqueretur. Ergo opponens se illi August. non admisit moralem solum, sed & physicam causalitatem.

RESPONDETUR. Conced. Totum, referendo tamen hanc causalitatem physicam non in actus vitales, sed in alia principia. Deinde differentia August. in praesenti puncto à Pelagio in duobus fuit: quia mittebat etiam interiori gratiam excitantem, & adjuvantem, eamque supernaturalem, quam non admittebat Pelagius. Hoc autem & nos tenemus. Deinde admisit ad ipsam volitionem & opus bonum auxilium supernaturale. Sed inde non colligitur, quod illud auxilium stet non nisi in physico concursu excitantis gratiae, non autem in concursu Physico ipsius gratiae adjuvantis. Et sic interpretamur cap. 8. 11. 13. 18. Quando autem motio illa dicitur effectrix bonae voluntatis, hoc solum significatur. Quod posito illo actu efficiatur & ponatur bonum opus à voluntate aliunde adjuvata. Enchirid. cap. 32. solum indicat elevationem à Deo proficisci, & sicut ipsa praeparatio non est necesse, ut fiat ab alio actu vitali, sine ipsa adjuvatio.

DICES 3. Actio quae potest commodè adscribi causis secundis, non est immediatè adscribenda Deo.

RESPONDETUR. Esse incommodum, tribuere vim, uni actui vitali, effectivam respectu alius, cum hoc aliàs etiam in natura non detur, essetq; multiplicare miracula; saltemque contranaturaliter implicat id fieri; Nam connaturaliter actus non est potentia.

DICES 4. ex Esparza. Gratia Dei non solum regit, sed & agit nos dicitque August. plus est agi, quam regi, non esset autem plus, si causalitati morali gratiae non superadderetur efficientia physica. Unde etiam dicitur gratiam non solum ostendere viam, sed & subministrare vires.

RESPONDETUR. Agi illud, posse optimè tribui non gratiae sumptae pro motibus vitalibus, sed gratiae sumptae pro adiutorio Dei, ab illo immediatè exhibitio, hinc non tribuendo actibus vitalibus causalitatem physicam, totum in negotio salutis debet tribui Deo: quia ille elevat, dat vires agendi, seligit auxilium.

INSTAT Idem. Quia contra Pelagium totus erat Augustinus in ostenda insufficientia naturae, insufficientia autem virium praecipue respicit activitatem physicè efficientem. Et certè si voluntas esset de se sufficiens ad actus deliberatos, esset etiam ad indeliberatos. Quod si dicatur, jam illa inspirationes, & illustrationes non haberent amplius rationem gratiae, quod est Semi-Pelagianismus.

RESPONDETUR. Etiam nostra sententia admittit insufficientiam naturae, sed illam negat juvari ab efficientia physica aliorum actuum, quam ponant actus vitales, sed ab adiutorio Dei, gratiaque cooperante.

DICES 5. In oppositum esse Fulgent. qui docet, Dei esse ut bonum facere velimus, & ut bonum facere valeamus.

RESPONDETUR. Ly valeamus, infert quidem concursum physicum, sed gratiae cooperatoris, non autem ipsius actus vitalis.

DISPUTATIO VII.

De Gratia Habituali, Necesitate Gratae, Merito.

Ut omnes Species gratiae simul explicentur, tractandum erit imprimis de Gratia Habituali, de qua non pauca dicta sunt in materia de Pœnitentia, & locum etiam habent aliqua in materia de Charitate, attingentur propria huius loci.

QUÆSTIO I. DIFFICULTAS I.

De Gratia Habituali.

Post alia Concilia, gratiae habitualis naturam penitentiè expendit Trident. Ad cuius Doctrinam intelligendam, dicenda deservient.

An detur, & quid sit Gratia Habitualis.

ASSERO I. Certum esse de fide dari Gratiam justificantem.

Pluribus Auctoritatibus id non probo. Suffecerit illa ad Tim. 3. v. 7. *Ut justificati, inquit, gratia*

gratia ipsius, heredes sumus, secundum spem vite eternae.

ASSERO 2. *Certum esse de fide, hanc gratiam esse quid in nobis permanens.* Rationes ab auctoritate petitas plures format Suar. Lib. 6. de Grat. cap. 1. Earum robur non esse demonstrativum ostendit Arriaga d. 43. S. 1. Et certe multae ex his Auctoritatibus, possunt accipi de adventu Spiritus S. in nos, per adjutorium elevans, & complens nos hic & nunc ad actiones supernaturales sanctas, quibus suo modo sanctificamur, adjutorium autem tale non est quid permanens. Quamvis etiam appellemur templum Dei, id non probat gratiam, esse aliquid permanens: Nam etiam templa censentur a Deo inhabitari; etiam si nihil permanens in illis reperiatur sicut & illa verba: Et ad eum veniemus, non sunt intelligenda, de aliquo permanenti Trinitatis quae talis accessu. Multa alia loca tam PP. quam Conciliorum, possunt de solo favore extrinseco: item de auxilio indebito eoque actuali, intelligi: Nam sub initium controversiae cum Pelagianis, & Semi-Pelagianis, sollicitè loquebantur PP. de solis auxiliis naturae indebitis, non autem de aliquo permanenti. Bene tamen Assertum.

PROBATUR auctoritate Trident. idque variis locis. Sess. 6. c. 7. describit justificationem, quod non sit sola peccatorum remissio, sed & sanctificatio, & renovatio interioris hominis per voluntariam susceptionem gratiae, & donorum; nemo autem dicitur voluntarie suscipere suos actus, sed dona ab alio collata, discurrensque infra Trident. de justitia quae justificamur, subdit, quae videlicet: *Ab eo donati, renovamur spiritu mentis nostrae, & non modo reputamur, sed verè justì nominamur, & sumus, justitiam in nobis accipientes unusquisque secundum suam mensuram, quam Spiritus S. partitur suis prout vult, & secundum propriam cujusque dispositionem, & cooperationem.* Inferius adhuc subdit. *Charitas Dei diffunditur in cordibus eorum, qui justificantur, atque ipsis inhaeret.* Jam autem quod inhaeret, id quod in nos recipimus, & quod Deus partitur tantumquam effectum quodammodo cooperationis nostrae, debet esse quid permanens. Unde etiam idem Trident. Sic format Can. 11. de Justificatione: *Si quis dixerit hominem justificari, vel sola imputatione justitiae Christi, vel sola peccatorum remissione, exclusa gratia & charitate, quae in cordibus eorum per Spiritum S. diffundatur, atque illis inhaereat, aut etiam gratiam quae justificamur, esse tantum favorem Dei, anathema sit.* En toties meminit Trident. receptae in nobis justitiae, nobis inhaerentis, &c. similia; quae omnia non significant solos actus nostros, sed aliquid plius.

Sed estne de fide, quod justificemur per qualitatem, vel habitum: Nam licet Trident. agat, quod justificemur per aliquid permanens, potest nomine permanentis intelligi permanentia mora-

lis; ad eum modum, quo dicitur aliquis in peccato manere, diciturque originale inhaerere in non renatis, quamvis ista permanentia, & inhaesio sit nonnisi moralis.

Circa hujus decisionem variant Auctores. Nam alii cum Scoto, Gabriele, Almains, Vega, etiam ante decisionem Trident. putant hoc fuisse de fide. Alii id putant, nec post Trident. de fide esse. Talis est Sorus, Med. Bann. Joan. Vincent. Canus, Curiel. Martinez, Monterius, Henricus, Tann. Sal. sed Vasq. & Torres loquuntur cum restrictione; nempe quod justificatio, quae in baptismo, & Poenitentia recipitur, fiat per habitum.

Esse tamen id de fide, docuit cum aliis Suarez citatus cap. 3. n. 6. Bellar. Urgerique pro hac veritate possunt loca illa Trid. supra allegata, quae longè simplicius acciperentur ponendo qualitatem permanentem, favetque Catech. jussu Pii V. editus qui sic habet. *Est autem gratia quemadmodum Trident. Synodus ab omnibus credendum parva anathematis proposita decrevit, non solum per quam peccatorum sit remissio; sed divina qualitas in anima inherens, qui Catechismus cum propè tempora Tridentini editus fuerit, viventibus iis qui aderant Concilio, bene sciri poterat de mente Concilii.*

ASSERO 3. *Gratiam non rectè definiri quod sit qualitas quaedam physica inherens anima, reddensque nos dignos amicitia Dei, & vitâ aeternâ.*

RATIO. Quia restat quaerere quare hoc praedicatum conveniat gratiae. Nec rectè describitur quod sit qualitas supernaturalis, in esse filii Dei constitutiva. Ratio, quia est repetibilis ulterior conceptus in quem hoc ipsum resolvitur potest, quare scilicet gratia reddat filium Dei adoptivum. Deinde per multos non est de fide gratiam esse qualitatem physicam, non ergo definitio debet restringi ad particulare principium. Hinc commodius describetur gratia, quod sit donum supernaturale stans in participatione naturae divinae. Assumitur ly donum pro genere quia omnis gratia est donum; & ut agatur de gratia supernaturali, ly supernaturale ponitur. Differentia autem hujus doni est desumpta ex ada Petri 1. *Per quem maxima, inquit, & pretiosissima nobis promissa donavit, ut per hoc efficiamini divinae consortes naturae.* Ipsaque filio, resolvable est in participationem praedictam: Ideo enim aliquis est filius: quia participat de natura. Quod ipsum ut explicetur. Sit

DIFFICULTAS II.

Quid sit Gratiam esse consortium naturae Divinae.

GRatiam esse participationem naturae divinae, dictum in mat. de Poenit. cujus inibi reddita ratio: quia sicut natura est principium